

Anem per Feina

per Romà Seguí

Calcule que la celebració d'un Congrés ha de ser motiu de goig. Amb tota seguretat, coneixerem gent nova, veurem amics de tota la vida, li posarem rostre a amistats fetes per correu electrònic... Sabem que volem aprofitar els dies per a realitzar tota mena de coses; unes se'n poden contar, altres no. I, és clar, la reunió esdevindrà en èxit, si les expectatives s'acompleixen.

Les persones, en anar a unes Jornades, van amb l'ànim relaxat, com si tot hagués d'eixir amb normalitat, i mai no pensen en tot el treball que hi ha al darrere. Fins i tot indicaria que no s'ho poden imaginar. Els amfitrions no reclamen que s'evidencie l'esforç col·lectiu que suposa: ells demanen que la gent gaudisca i se n'aprofite del que s'ha programat i del que no. És la seua feina i la seua finalitat.

Enguany, el FESABID s'ha organitzat des del País Valencià, des de la meua associació, l'AVEI. És, per tant, més motiu de goig. Serem els amfitrions de tota la professió. Els meus companys i companyes us acolliran orgullosos. Hi haurà altres, del mateix gremi i d'aquesta terra, que no se n'alegraran gens ni miqueta: les Jornades han eixit, i de bona manera. Ara, els que varem creure en l'AVEI, els que hem estat al darrere per què l'associació fos més que un projecte, sabem que ja no són eixos xiquets sense substància que es reunien per muntar coses, amb millor o pitjor fortuna. Ens hem fet grans, i això molesta.

Em sap greu afirmar que, al País Valencià, no s'hi ens ha tractat com professionals, i no ho dic per mi. Em dol pensar que hi ha gent que encara palesa el classisme de separar el nostre món en dos tipus de professionals: els qui han aprovat unes oposicions i els qui no, tot i que aquest grup de persones, les qui apliquen eixa taxonomia, s'obliden que hi ha professionals que no els interessa gaire l'ingrés en l'administració.

Potser penseu que el meu raonament és particular i intransferible, que porte una recremor per dins molt allunyada de la cortesia: hi ha moments en els quals em sent incapaç de bellugar-me segons els cànons de l'educació. Els meus companys em representen, i el que els fan a ells, m'ho fan a mí. Així són les coses, o així les he viscudes. D'altra, s'ha de reconèixer que haver superat la majoria d'edat ens fa forts. I aquest és un motiu de goig i lloança. Quan no es dona un gallet per un col·lectiu, i aquest demostra que sap dur a terme les coses -tot evidenciant que, les persones que tant han criticat el projecte, mai no han fet res i han estat un entrebanc per a els qui sí fan-, cal preguntar-se quin sentiment de fracàs mena la nostra professió. Supose que la gran qualitat de l'AVEI ha estat la de no compartir l'esperit calvinista del patiment. La màxima "anem per feina" ha estat el compromís de tots. Recordar-ho em complau.

El FESABID98 se celebra dins d'una setmana. L'AVEI ha demostrat molt. Són un col·lectiu jove. No s'enganyeu, però. La juvenut no implica, necessàriament, irresponsabilitat; ni la responsabilitat, no tenir ganes de fer festa. Ara ho escric, i encara no sabeu que hi hauran samarretes, que els autobusos porten cartells del Congrés... Espere que sapiam ser els amfitrions que tothom desitja.

Benvinguts siau!!!

PD: A dues setmanes del Congrés, quan ja tot és acabat, torne a llegir aquestes paraules, i no em penedesc. El FESABID ha eixit, i crec que força bé. Me n'alegre pels que han estat a darrere, i per tota la nostra associació. Després d'això, ja no serem els xiquets. Espere que tothom s'haja gaudit d'aquesta trobada.